

Balgtreds i Gaar omtalte, forekommer mig rigtig nok at være i høj Grad baade uformuetig og uberettiget. Forfatteren lægger an paa at identificere Landsthinget med Rigsretten, med andre Ord at godtgjøre, at naar det ene af Rigsdagens Kamre er Part i den Strid, som skal finde sin Afgjørelse paa Rigsretten, saa er Udfaldet givet i Forveien. Dette er, som de ærede Medlemmer ville indse, ganske urigtigt, vi ere heldigvis ikke saaledes stillede her i Landet, at vor Rigsret er saa identisk med den ene af Parterne, imellem hvorm Striden kan forekomme, at Afgjørelsen er forud given. Det er jo bekendt, at der i Rigsretten sidder Medlemmer af Landsthingets Mindretal, og det er jo yderligere bekendt, hvad jeg iøvrigt ikke behøver at gjentagde i ærede Medlemmers Erindring, at Halvparten af Rigsretten bestaar af Medlemmer af Høiesteret. Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at netop naar Spørgsmaalet dreier sig om en Bevilling, vilde Berlingste Tidendes Forfatters Resonnement være ganske urigtigt, naar det gaar ud paa, at den Majoritet i Landsthinget, som skal have stemt for en Bevilling og dermed erkjendt den for nødvendig, tillige skulde være givet som Majoritet af Landsthingsdommerne i Rigsretten. Derom kan han ikke vide det Allermindste. En Bevilling kan i Landsthinget faae en anselig Majoritet, men dermed er endnu Intet afgjort om, hvorledes Landsthingets Medlemmer i Rigsretten ville stille sig. Men hvad navnlig Medlemmerne af Høiesteret angaar, har jeg aldrig hørt og tror heller aldrig at faae at høre, at Nogen paa Forhaand vil betegne dem som Regjeringens Venner, saaledes at Resultatet af en Strid, hvori Regjeringen stod paa den ene Side, altsaa var den Tilstalte, skulde være forud givet. Nei, efter min Mening ere vi netop her i Landet saa heldigt stillede, at det ligesaa lidt er givet, at den, der er anlagt af Anklagemyndigheden for Rigsretten, forud er dømt, som det er givet, at den, der har Majoritet i det Kammer, hvorfra Rigsretten faar en Del af sine dømmende Medlemmer, forud er frikjendt. Disse Bemærkninger har jeg ikke villet tilbageholde lige ovenfor de Udtalelser, der som sagt ere fremkomne om Rigsretten netop paa Grund af det Sted, hvor de ere fremkomne, og jeg vender derefter tilbage til, hvad jeg før var inde paa, for yderligere at pointere, at naar der gives Ordet „nødvendig“ en Formulering, der tilfredsstiller dette Thing med Hensyn til, hvad man vil have indbefattet under den Myndighed, der skal tillægges Regjeringen efter den midlertidige Bevilling, saa vil der, hvad Ansvarer angaar, ikke være

Noget i Veien. Naar jeg endelig kommer til den finantzielle Begrændsning, der findes i det af Regjeringen fremsatte Lovforslag, nemlig en Henvisning til det fremlagte Finantslovsforslag med de Ændringer, der ere vedtagne af begge Thing, vil jeg indrømme, at det er selvfølgelig Noget, der kan disputeres om, hvorvidt der i saa Henseende er truffet en heldig Begrændsning, men naar det er gjort gjældende, at det er en Udvidelse af den nuværende Myndighed for Regjeringen, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at denne Udvidelse i alt Fald ikke ligger i denne Begrændsning, den ligger snarere i den selvstændige Fremsetning af Ordet „nødvendig“, der altsaa udvider de Udgifters Art, som Loven hjemler; men naar man gaar ud fra den Fortolkning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Balgtreds maa undskyldte mig har været den almindelige i den første Række af Aar, nemlig at den hidtidige Begrændsning kun har været selve Finantslovsforslaget, saa er det i Virkeligheden, som den høitærede Conseilspræsident forleden Dag yttrede, snarere en Begrændsning, der finder Sted; jeg indrømmer imidlertid, at hvorledes det skal opfattes, er jo Noget, der kan blive Gjenstand for Overveielse. Jeg for mit Vedkommende, der gjerne vil hde den nuværende Regjering min ringe Støtte overalt, hvor min Overbevisning tillader det, har Intet imod at give den nuværende Regjering Bevillingen i den Form, hvori den her foreslaas, men vi maa huske paa, at det selvfølgelig ikke har været og ikke er Regjeringens Mening, ligesaa lidt som det er vor Mening, at tilveiebringe en Affattelse, der kun skal gjælde for denne enkelte Gang, og jeg tror heller ikke, at den høitærede Regjering har tænkt sig at faae en Bevilling af Thinget, som skulde være baseret paa særlig Belvillie eller Tillid til denne Regjering. Meningen maa jo være at finde en Affattelse, der kan være tilfredsstillende og vil passe for de Tilfælde, hvor vi skulde komme i den Nødvendighed at maatte bruge en midlertidig Bevilling. Derfor indser jeg fuldkommen godt, at det er rigtigt at staae Udtrykkene den nøieste Overveielse, men jeg haaber saa ogsaa, at det bliver muligt at naae til en Affattelse, som baade den høitærede Regjering kan acceptere og begge Thing blive enige om, idet jeg forudsætter, at der nødvendigvis fra alle Sider maa være den mest afgjorte Beredvillighed tilstede til at faae en Overenskomst tilveiebragt paa dette Punkt, da det efter min Mening maa være Enhver magtpaaliggende, at vi ikke, fordi vi, eller hvis vi skulde komme til at bruge en mid-